

Arrest

nr. 103 900 van 20 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE GREEF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Uw vader was een landbouwer en is 4 jaar geleden overleden. Uw oudste broer A.(...) B.(...) studeerde aan de universiteit in Jalalabad en werd later rechter. Zijn laatste betrekking was in de rechtbank van Kunar. Enkele weken voor uw vertrek was uw broer met zijn gezin op bezoek bij zijn schoolfamilie. Op weg terug naar huis werd hun auto door de taliban beschoten. Hierbij kwamen uw broer en de dochter van zijn schoonzus om het leven. De vrouw, zoon en dochter van uw broer waren gewond. Nadat zij eerst in Khogyani werden verzorgd, werden zij diezelfde nacht overgebracht naar het ziekenhuis in Jalalabad. Omdat zij daar nog niet beter werden heeft uw schoonbroer hen naar een ziekenhuis in Pakistan

gevoerd. Daar is de zoon van uw broer gestorven. Uw schoonzus en nicht hebben de aanslag overleefd. De taliban hadden op de plaats van de aanslag een brief achtergelaten waarin stond dat u en uw andere broer, S.(...) N.(...) (O.V. 7.509.036), zich bij hen moesten aansluiten. Jullie zijn daarop naar het huis van uw oom gegaan waar jullie nog 18 dagen waren ondergedoken. Daarna zijn jullie uit Afghanistan vertrokken. Op 14 mei 2012 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een taskara, een taskara van uw broer, een brief van het districtshuis, documenten van de rechtbank van Kunar, een document van het Rode Kruis, een brief van de taliban, een krantenartikel en foto's.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt. U slaagde er immers niet in de oorzaak van uw problemen in Afghanistan – het feit dat uw broer een rechter was en werd vermoord- aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen over het rechtersambt van uw broer dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo geeft u pas na verschillende aansporingen een schatting van wanneer uw broer het ambt van rechter heeft opgenomen. Eerst zegt u louter dat hij al een tijdje rechter was. Dan verklaart u dat hij een tijdje werk heeft gezocht en als stagiair heeft gewerkt. Vervolgens zegt u dat hij begonnen is in Laghman en ook gewerkt heeft in Nuristan en Kunar (CGVS, p. 8). Bij de vierde aansporing zegt u dan louter dat het lang geleden en tijdens het regime Karzai was (CGVS, p. 9). Pas na de aanmaning dat u nog steeds geen antwoord op de vraag heeft gegeven zegt u dat hij 7 of 8 jaar geleden rechter is geworden, wat uiteindelijk nog maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 9). Verder blijkt u, opnieuw na verschillende pogingen, geen enkele concrete informatie te kunnen geven over het werk van uw broer voor hij rechter werd. Eerst geeft u de wel zeer vage verklaring dat hij overal is geweest voor dat werk en dat hij dan rechter is geworden (CGVS, p. 6). Vervolgens zegt u dat hij studeerde voordat hij rechter werd (CGVS, p. 9). Vervolgens kan u louter meegeven dat hij een tijd als stagiair heeft gewerkt (CGVS, p. 9). Wat dat betreft blijkt u dan weer in het geheel niet te weten wat zijn functie als stagiair inhield (CGVS, p.9). Bovendien is het opmerkelijk dat u niet blijkt te weten of hij voor zijn rechtersambt al dan niet de functie van advocaat heeft uitgeoefend (CGVS, p. 16). Ook over de inhoud van zijn functie als rechter kan u maar weinig vertellen. Zo zegt u dat hij in het kader van zijn betrekking in Kunar in de strafrechtbank werkte (CGVS, p. 15). Wanneer u dan gevraagd wordt naar concretere informatie blijkt u niet in staat deze te geven en stelt u dat er veel dingen op de rechtbank komen zoals mensen die vechten en criminelen. Wat hij precies deed blijkt u niet te weten (CGVS, p. 16). Dergelijke oppervlakkige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid uw beweringen over het werk van uw broer als rechter in ernstige mate. In dit verband brengt u ter verklaring aan dat u zeer jong was toen en uw broer over deze zaken niet met u communiceerde. Dit weet echter niet te overtuigen, zeker gezien u uiteindelijk reeds 22 jaar bent en dan ook van u, een ambitieuze jongeman met de aspiraties om ingenieur te worden, verwacht kan worden dat u in al die jaren meer concretere informatie zou hebben verzameld over de vooraanstaande en risicovolle job van uw broer.

Verder kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij uw verklaringen over de contacten tussen uw familie en de Afghaanse autoriteiten. Zo zegt u dat niemand van uw familie gesproken heeft met de politie of een andere autoriteit gedurende de periode waarin u nog in Afghanistan verbleef. In dit verband verklaart u louter dat de politie niet tot bij jullie kon komen vanwege de onveiligheid. Dit weet geenszins te overtuigen. Zeker aangezien zij wel naar de plaats van de aanslag zijn gekomen (CGVS, p. 19 en 20). Het is bijzonder opmerkelijk dat er een Afghaanse rechter in een aanslag is omgekomen maar dat geen enkele overheidsinstantie iets ondernomen zou hebben om contact op te nemen met zijn familie in verband met dit incident. Zelf blijkt uw oom na uw vertrek een keer naar het districtshuis te zijn gegaan om een bevestiging van de feiten aan te vragen bij het districtshoofd (CGVS, p. 21). Naast het feit dat het opmerkelijk is dat u eerder verklaarde niet te weten of er sinds uw vertrek uit Afghanistan enig contact is geweest tussen uw familie en de autoriteiten maar wel een brief van het districtshuis neerlegt, kunnen er ook vragen gesteld worden bij de omstandigheden van dit contact. De geloofwaardigheid van uw relaas komt immers in ernstige mate onder druk te staan doordat het enige contact, waarvan u weet heeft, tussen de autoriteiten en uw familie in de nasleep van de aanslag op uw broer, een loutere vraag van uw oom was naar een document ter bevestiging van de feiten, nadat u hem zelf had gezegd documenten nodig te hebben voor uw asielaanvraag (CGVS, p. 21).

Naast politie- en andere opsporingsdiensten blijkt er evenmin iemand contact te hebben gehad met de Afghaanse autoriteiten of iets te hebben geregeld in verband met een eventuele sociale tegemoetkoming door de overheid aan het gezin van uw broer. Zo zegt u immers dat uw schoonzus recht had op een sociale uitkering maar dat zij de moeite niet heeft genomen om de juiste overheidsinstantie hierover aan te spreken omdat ze deze uitkering niet nodig zou hebben (CGVS, p.

10). Het is weinig aannemelijk dat uw schoonzus, een vrouw met twee jonge kinderen, van wie de man en kostwinner is omgekomen in een aanslag, geen inkomen zou nodig achten, zeker gezien zij nu volledig afhankelijk is van uw oom om in haar levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 10).

Vervolgens blijken ook uw verklaringen in verband met de medische behandeling van uw schoonzus en haar kinderen na de aanslag niet coherent en overtuigend. Zo zegt u dat zij eerst in het ziekenhuis van Khogyani werden opgenomen vanwaar ze diezelfde nacht naar een ziekenhuis in Jalalabad werden gevoerd (CGVS, p. 23). De dag daarop zou uw schoonzus meteen naar een ziekenhuis in Pakistan zijn gevoerd terwijl haar kinderen nog 2 of 3 dagen in het ziekenhuis in Jalalabad hebben gelegen vooraleer zij naar Pakistan werden overgebracht (CGVS, p. 23). Allereerst is het zeer vreemd dat u niet weet naar waar in Pakistan uw familie exact werd gebracht. Zeker aangezien het uw eigen schoonbroer was die hen naar Pakistan bracht (CGVS, p. 17). Bovendien bleek uw broer tijdens zijn gehoor op het CGVS wel te weten naar waar zij werden gevoerd, met name Peshawar. Dit blijkt overigens ook te worden vermeld op het door u neergelegde document van het Rode Kruis over de opname van uw neef (CGVS 12/15375, p. 12). Wat dit document – een kopie overigens – verder betreft dient nog aangehaald te worden dat hierin, in strijd met uw eigen verklaringen, wordt vermeld dat uw neef reeds 24 uur na de aanslag werd overgebracht naar het ziekenhuis in Peshawar en niet pas na 3 dagen. Bovendien is het vreemd dat u dan weer geen enkel document neerlegt over de opname van uw schoonzus en nicht in het ziekenhuis. Uw verklaring daarvoor, namelijk dat dat niet nodig was omdat zij nog leven, houdt weinig steek. Temeer daar uit het document met betrekking tot uw neef evenmin blijkt dat hij zou zijn overleden (CGVS, p. 23).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet betwist wordt. Het krantenartikel heeft betrekking op de aanslag op een rechter in Khogyani (CGVS 12/15375, p. 4). Een element in uw verklaringen dat niet wordt betwist. Wat de documenten van de rechtbank van Kunar betreft dient gezegd dat het hier slechts om kopieën gaat en de bewijswaarde daarvan op zich al gerelativeerd dient te worden. U gaf wat deze documenten betreft overigens aan dat uw broer deze documenten gewoon thuis bewaarde zodat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u de originelen zou kunnen neerleggen. Uw verklaringen met betrekking tot de brief van de taliban roepen daarnaast eveneens vragen op. Zo zegt u dat de schoonbroer van uw broer A.(...) N.(...) op de plaats van de aanslag was gekomen en deze brief had meegenomen. Hij zou deze brief echter niet aan de politie hebben gegeven omdat hij deze niet kon lezen – hij was analfabeet – en dacht dat dit louter een document van uw broer zelf was (CGVS, p. 24). Het is echter geenszins geloofwaardig dat de schoonbroer van uw ongeletterde broer de moeite zou nemen om een brief, die hij aantreft op de plaats waar zijn nichtje en schoonbroer omkwamen en zijn zus gewond raakte bij een aanslag op hun leven, mee te nemen omdat hij dacht dat het misschien een verloren document van uw broer was (CGVS, p. 15 en 24). De taskara van uw broer A.(...) N.(...) en de foto's van uw schoonzus, neef en nichten zijn niet in staat om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Nangarhar dient gesteld dat dit hoe dan ook op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een alleenstaande jongeman van 22 jaar bent en 10 jaar naar school bent geweest met de ambitie om ingenieur te worden (CGVS, p. 2 en 8). Bovendien hebben jullie 20 jerib grond en verklaart u dat jullie financieel in een goede positie zaten (CGVS, p. 4, 10 en 23). In het licht van deze verklaringen kan de stad Jalalabad, waar uw broer zelf ook op jonge leeftijd reeds jaren heeft gewoond tijdens zijn studies, gezien worden als een intern vestigingsalternatief voor uw dorp in het district Khogyani, waardoor in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld (CGVS, p. 6 en 7).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 62 juncto artikel 39/82 § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft aan die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker is in zijn land van herkomst niet vervolgd geweest, maar had en heeft tot op heden een duidelijke en waarachtige angst voor wat hem zou kunnen overkomen in geval van terugkeer. De weigering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is uitsluitend gebaseerd op de stelling dat verzoeker niet voldoende kon bewijzen dat zijn broer een rechter was en dat deze broer werd vermoord. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist echter niet dat verzoeker een oudere broer had met de naam A. B., maar stelt enkel dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat die oudere broer rechter was en werd vermoord. Daartoe levert verzoeker bij zijn verzoekschrift *in concreto* het bewijs dat A. B. rechter was en werd vermoord door de taliban. De taliban vermoordde hem omwille van zijn functie die hij beroepshalve uitoefende binnen de staatsstructuur van Afghanistan en die door de taliban beschouwd wordt als verwerpelijk en te vernietigen. Ieder die deze bestaande structuur vertegenwoordigt is het doelwit van de taliban en dient

uit de weg te worden geruimd. Dat de broer van verzoeker vermoord werd, blijkt uit de brief die de taliban achterliet op de plaats van de aanslag. Uit deze brief blijkt tevens dat de twee broers van de vermoorde rechter door de taliban aangemaand worden zich te keren tegen het bestaande staatsbestel in Afghanistan en zich bij de taliban aan te sluiten, op straffe van een gewisse dood.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Uit de stukken die verzoeker neerlegt mag blijken dat op voldoende wijze de link wordt gelegd tussen de algemene toestand in Afghanistan, met name de aanwezigheid van de taliban, en de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker riskeert dan ook een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Bovendien meent verzoeker, als burger van een land waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict aan de gang is, beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming. Het geweld middels zovele aanslagen door de taliban is algemeen bekend. Momenteel komt het conflict in Afghanistan volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking voor subsidiaire bescherming op basis van deze grond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers een beleidsnota met Afghaanse gebieden die in aanmerking komen, die dateert van september 2010 en in principe nog altijd geldig is. Overeenkomstig deze nota dient aan verzoeker, die afkomstig is uit Nangarhar, subsidiaire bescherming gegeven te worden. De feiten bewijzen des te meer dat in dit gebied, waar verzoeker leefde en waar zijn broer vermoord werd, een gewapend conflict aan de gang is die wordt gekenmerkt door willekeurig geweld, en dat verzoeker door terug te keren naar dit gebied een reëel risico loopt.

3.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een bewijs dat A. B. werkzaam was in de rechtbank te Kunar (stuk 3), een bewijs dat verzoeker de broer is van A. B. en dat deze laatste werd vermoord (stuk 4), een bewijs van de aanslag op A. B. (stuk 5), een verklaring van de rechtbank te Kunar dat A. B. werd vermoord (stukken 6 en 7), een dreigbrief van de taliban (stuk 8), een bewijs dat verzoeker de broer is van A. B. (stuk 9) en een beleidsnota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 10).

Per fax van 22 mei 2013 bezorgt verzoeker de Raad vertalingen van het bewijs dat A. B. werkzaam was in de rechtbank te Kunar, van het bewijs dat verzoeker de broer is van A. B. en dat deze laatste werd vermoord en van het bewijs van de aanslag op A. B..

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zijn oudste broer, door wiens dood verzoeker zijn land van herkomst zou hebben moeten verlaten, werkzaam was als rechter en hierdoor vermoord werd door de taliban. Verzoeker legt immers uiterst vage en incoherente verklaringen af over de werkzaamheden van zijn oudste broer. Zo antwoordt verzoeker pas de vierde keer dat hem gevraagd wordt wanneer zijn broer rechter is geworden dat dit lang geleden was tijdens het regime van Karzai, nadat hij de vraag eerst tot drie maal toe ontweek door te stellen dat zijn broer reeds een tijdje rechter was, eerst als stagiair gewerkt heeft of dat hij begon in Laghman en ook gewerkt heeft in Nuristan, Kunar en Khogyani (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Pas wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem daarna nogmaals vraagt hoelang dit ongeveer was stelt verzoeker het niet precies te weten en te denken dat het iets van een zeven of acht jaar was (stuk 3,

gehoorverslag CGVS, p. 9). Daarnaast kan verzoeker geen enkele informatie geven over het werk dat zijn broer deed. Zo stelt hij dat zijn broer overal is geweest voor zijn werk en dat hij dan rechter is geworden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6). Daarnaast stelt hij slechts dat zijn broer gestudeerd heeft en een tijd als stagiair heeft gewerkt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9). Wat deze functie als stagiair inhield weet verzoeker echter niet (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9). Tevens weet verzoeker niet of zijn broer advocaat is geweest alvorens hij rechter werd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16). Verder stelt verzoeker dat hij in Kunar als rechter voor de strafrechtbank werkte, maar slaagt hij er ook hier niet in concretere informatie te geven dan dat er sommige mensen die vechten of criminelen naar de rechtbank worden gebracht (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15-16).

Ook de verklaringen omtrent de moord op zijn broer kunnen niet overtuigen. Zo stelt verzoeker dat niemand van zijn familie met de politie of andere Afghaanse autoriteiten heeft gesproken gedurende de periode dat hij in nog in Afghanistan verbleef. De politie zou immers niet tot in het dorp kunnen komen vanwege de onveiligheid. Deze verklaring is echter geenszins aannemelijk, gezien de politie wel ter plaatse kwam bij de aanslag. Bovendien zou de politie wel naar het dorp komen voor het vernietigen van opiumplanten en zou de plek van de aanslag heel dicht bij het dorp zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19-20 en 24). Volgens de verklaringen van verzoekers broer is de plek van de aanslag zelfs amper vijftien minuten van hun huis verwijderd met de auto (stuk 17, gehoorverslag N. S., p. 14), waardoor deze uitleg van verzoeker geenszins geloofwaardig is. Daarnaast is het niet geloofwaardig dat de overheid niets zou ondernemen en geen contact zou opnemen met de familie indien een Afghaans rechter vermoord wordt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Bovendien verklaarde verzoeker niet te weten of er na zijn vertrek uit Afghanistan enig contact is geweest tussen zijn familie en de autoriteiten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit strookt echter niet met zijn verklaring dat zijn oom naar het districtshuis is gegaan om een bevestiging te vragen van het incident (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 21). Tevens is het niet aannemelijk dat de schoonzus, als weduwe van een ambtenaar, recht zou hebben op een uitkering, maar zich niet de moeite zou hebben getroost om de juiste overheidsinstantie hierover aan te spreken en zo volledig afhankelijk is van de oom van verzoeker (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10). Overigens zijn ook de verklaringen van verzoeker omtrent de medische behandeling van zijn schoonzus niet coherent. Zo stelt hij dat zij zou zijn overgebracht naar een ziekenhuis in Pakistan, terwijl haar kinderen nog twee of drie dagen in Jalalabad bleven alvorens ook zij werden overgebracht (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 23). Verzoeker weet echter niet naar waar in Pakistan zij werden overgebracht, hoewel het zijn schoonbroer was die hen naar daar bracht (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Bovendien kon verzoekers broer voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel verduidelijken dat zij naar Peshawar werden gebracht (stuk 17, gehoorverslag N. S., p. 12, 13) en wordt dit vermeld op het document van het Rode Kruis dat verzoeker neerlegde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waardoor redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij deze vraag zou kunnen beantwoorden. Dit document stelt daarenboven dat zijn neef reeds 24 uur na de aanslag werd overgebracht naar Peshawar, wat in strijd is met de verklaringen van verzoeker dat de kinderen van zijn schoonzus twee of drie dagen later naar Pakistan gingen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 23).

De Raad is van oordeel dat redelijkerwijs verwacht kan worden van verzoeker dat hij op de hoogte zou zijn van de activiteiten en dood van zijn oudste broer. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielaanvraag, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, die expliciet beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van het feit dat hij door de taliban gevraagd werd om zich bij de taliban aan te sluiten nadat zij zijn broer zouden hebben vermoord omwille van zijn activiteit als rechter (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15), geen enkele concrete of coherente informatie weet te verstrekken aangaande de activiteiten en de dood van zijn broer. Van verzoeker mag dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij desbetreffend op de hoogte is.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich desbetreffend in onderhavig verzoekschrift in hoofdzaak beperkt tot verwijzen naar de door hem neergelegde documenten, die volgens verzoeker het bewijs vormen dat zijn broer rechter was en vermoord werd door de taliban. Documenten beschikken echter slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non*. Zoals hoger werd vastgesteld heeft verzoeker een dermate fundamenteel gebrek aan kennis van de werkzaamheid van en de aanslag op zijn broer en diens gezin, zodat zijn problemen die hieruit volgen niet geloofwaardig zijn. Stuk 5, de brief van het districtshuis, bevond zich reeds in het administratief dossier. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat het hier om een gesolliciteerd document gaat, nu de oom van verzoeker hierom zou zijn gaan vragen op het districtshuis (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 21), waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. Ook aan

stuk 8, de dreigbrief van de taliban, dat zich eveneens reeds in het administratief dossier bevond, kan gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht. Daarnaast is het niet geloofwaardig dat de schoonbroer van verzoeker, die de dreigbrief vond, deze brief niet aan de politie zou hebben gegeven omdat hij niet kon lezen en dacht dat het een document van de broer van verzoeker zelf was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15 en 24). De Raad stelt overigens vast dat de door verzoeker neergelegde stukken 3, 6 en 7, die zich ook reeds in het administratief dossier bevonden, alsook de stukken 4 en 9 slechts fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met betrekking tot stuk 9 dient nog te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidende vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt dit document door de Raad niet in overweging genomen.

3.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man en is gedurende tien jaar naar school gegaan met de ambitie om ingenieur te worden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 8). Bovendien verklaart hij dat zijn familie twintig jerib grond bezit en financieel in een goede positie zat (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4, 10 en 23). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft

het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij bij een terugkeer zal gedood worden als hij niet tot de taliban toetreedt, dient te worden opgemerkt dat hierboven de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen met de taliban reeds werd vastgesteld. Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie in Afghanistan en stelt dat de provincie Nangarhar op de beleidsnota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met Afghaanse gebieden die in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan de toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt overigens geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad weerleggen. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

3.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.9. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF